

ваше се съ тръпчивия въздухъ, и влизаше, като умора, въ цѣлото ѝ сѣщество.

Гондолата плуваше изъ Канале Гранде, после зави въ напречни улички, тъмни, потайни, съ тежка, нечиста вода, съ гербове на порталитѣ, съ малки вжтрешни градини, чиито кипариси се изрѣзваха въ небето надъ почернѣлитѣ зидове. Мълчаха. Отвреме на време художникътъ размѣняше полугласно една дума съ лодкаря, после сочеше нѣкоя мъртва кжща: „Тукъ е живѣлъ Тиеполо . . . Въ тая църква има фрески отъ Веронезе. . .

Отново излѣзоха на Голѣмия Каналъ и при моста на Риалто, спрѣха при едно блеснало кафене. Келнерътъ донесе ледено въ гондолата, после отново потънаха въ мрака на заспалитѣ канали. Свѣтътъ бѣ изчезналъ сега, и всичко наоколо нѣмаше нищо общо съ живота. Тѣ самитѣ бѣха само безплътни образи, мѣрнали се за мигъ въ нѣчие сънно-мъртвешко въображение, които тутакси ще се стопятъ въ зеленикавия мракъ.

На единъ жгълъ, гондолата изведнажъ зави и спрѣ до стжпалата на освѣтена порта. Незабелязано бѣха стигнали